

מאירי

עלון עדוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת שלה-לך תשע"ח

חטא המרגלים

ילדים, מה לדעתכם היה כל כך חמור בחטא המרגלים? מדוע המרגלים נענשו במגפה, ומדוע נגזר על עם ישראל שישאר במדבר ארבעים שנה? הם בסך הכל דבר, לא יותר מזה!

אבל באמת הדבור הוא דבר גדול וחזק מאד. על ידי הדבורים שאנחנו מוציאים מהפה אנחנו יכולים לגרום להרבה דברים, טובים או חלילה לא טובים.

הדבורים של המרגלים היו דבורים של כפיות טובה כלפי

ה'. ה' הוציא את בני ישראל ממצרים, כדי להכניס אותם לארץ ישראל, שהיא ארץ זבת חלב ודבש. זו היתה ממש כפיות טובה לומר שהארץ רעה, ולהתלונן על ה'. הדברים האלה היו כל כך חמורים, עד שה' גזר על עם ישראל שלא יכנסו לארץ.

גם אנחנו נלמד לעצמנו - כמה הדבור שלנו חזק ויש לו כח גדול, ולכן עלינו לשמור על הפה ולומר דברים טובים.

למה
התכוונת?

מילים
מבולבלות

ערוץ מאיר
לילדים

לפניות ולפרסום:

Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802

"עין לציון צופיה"

בית ואליו אני רוצה כבר לחזור בלי לצפות אליו מכאן."

"דן, בני החמוד, ריגשת אותי מאוד. דברים כאלה לא שמעתי ממך בארץ ישראל. אך, אדרבה, עלינו לזכור שכל היהודים בכל העולם הם כמו משפחה אחת גדולה. וכמו שאתה מתגעגע לחזור ארצה, עוד רבים רבים הם הרוצים לעלות, אלא שיש להם עיכובים שונים בדרך לממש את חלומם. אנחנו כאן כדי להקל עליהם את הדרך למימוש החלום."

"אבל, אבא, לא ענית לי על השאלה..."

כן, נכון, דן. באנו לשנתיים. אנחנו עומדים לקראת סיום השנה השנייה, בעוד כחודשיים."

"אבא, ספר לי קצת על השיחות שיש לך עם האנשים כאן."

"אבא, מתי כבר חוזרים הביתה?", שאל דן את אביו גד. משפחת לוי עומדת לסיים שליחות בת שנתיים בצרפת בקרב הקהילה היהודית בפריז. השליחות היא מטעם הסוכנות היהודית במטרה לחזק רוחנית ומורלית את היהודים, ובעיקר, לגרום לעלייתם ארצה.

"דן, אנחנו מסיימים את הפעילות בעוד כחצי שעה ואז ניסע הביתה", השיב גד אביו.

"לא הבנת אותי, אבא, התכוונתי מתי נחזור לארץ ישראל, לבית שלנו הקבוע."

"מה קרה היום שאתה כל כך מתגעגע לחזור כבר ארצה?"

"ראה נא, אבא, חגגנו עכשיו את יום העצמאות במרכז הקהילתי היפה. שרנו את 'התקווה' בסיום הטקס, ובמילים 'עין לציון צופיה' חשבתי על היהודים שכאן. אינני יודע מתי יחליטו לעלות, אבל לנו יש

רק ביקשתי ממנו להתייחס להרבה דברים טובים שקיימים בארץ כמו רמת החיים הגבוהה, החינוך למצוינות, הנוער הנפלא ועוד".

"אבא, אני נזכר שלפני סיום הלימודים שלי בכיתה ו אמרת לי משהו חשוב שעוזר לי בהרבה דברים: יש עיקר ויש טפל. חשוב להפריד ביניהם. המשפט הזה עזר לי כשהייתי בקשיים בתקופת בחינות הכניסה לחטיבת ביניים. אם חשוב לך ללמוד ולהתקדם, זה העיקר, כל הקשיים הם טפלים לו. כך, אולי, אפשר להסביר ליהודים כאן. אם חשוב לעלות לארץ, זה העיקר. כל הקשיים האחרים הם טפלים לו".

"יפה דן שהפנמת את הכלל שלימדתי אותך. אני משתמש גם בו בשיחותי עם היהודים כאן. נאחל לכולם לעלות ארצה בהקדם ובלי קשיים רבים".

"בסדר, זה רעיון טוב. כך אולי תבין יותר את חשיבות הפעילות שלנו. אספר לך על שיחה שהיתה לי רק לפני כשבוע. ראובן, בעל חנות בגדים גדולה, שאל אותי: 'מה יהיה עם כל הפיגועים שקורים בישראל?'. הוא שאל אותי לא מפני שיש לי תשובה, כי אינני איש ביטחון, אלא, כי רצה בכך לדחות את השיחה שלי איתו בעניין עלייה ארצה".

"מה עשית עם שאלה קשה כזאת?"

"השבתי לו תשובה עקרונית, שיכולה להיות טובה לעוד שאלות אחרות: 'אם יעלו עוד מאות אלפי יהודים ארצה, ננצח את הטרור'. כך היה גם בשנותיה הראשונות של מדינת ישראל. היינו אז כשש מאות אלף יהודים. האמצעים היו דלים ובכל זאת הצליחה מדינת ישראל בעזרת ה' להעלות מאות אלפי יהודים ארצה תוך מספר שנים. תוך שלוש שנים הוכפל מספר היהודים בארץ. בעניין הטרור לא התעלמתי משאלתו

למה התכוונת?

שלום חברים. קוראים לי מוישי ואני בן 11 וחצי. רציתי לספר לכם על משהו שקרה לי, ואני חושב שאפשר ללמוד ממנו מוסר השכל חשוב.

לפני שנה בחופש הגדול, תכנננו כמה חברים ואני להיפגש בפארק הגדול. חשבנו לשחק שם ולעשות תחרויות ספורט. מדי פעם אנחנו עושים את זה וחשבנו שהפעם נוסיף גם אוכל ושתייה ויהיה ממש כיף. היינו חמישה חברים וקבענו לשעה 10 בבוקר.

בשעה תשע בבוקר מתקשר אליי יובל. יובל הוא ילד קצת שקט אבל למרות זאת אנחנו מאוד אוהבים לשחק איתו ולצרף אותו לכל מה שאנחנו עושים, וגם הוא תמיד מסכים לבוא.

עכשיו הוא התקשר לומר שהוא לא יוכל להגיע, בגלל שהוא לא ממש מרגיש טוב. הוא התנצל שאולי הוא קצת מקלקל לנו את התוכנית.

רציתי לומר לו שלא ירגיש לא נעים, ושלא יהיו לו נקיפות מצפון. המשפט שיצא לי מהפה היה: "יובל אין בעיה, נסתדר בלעדיך". אני לא יודע למה בדיוק זה קרה אבל כנראה הוא הבין לא נכון את מה שאמרתי. איך אני יודע את זה? ממה שקרה מאוחר יותר, אחרי הצהריים.

הייתי בפארק עם החברים האחרים, נהנינו מאוד והיה כיף. יובל באמת קצת היה חסר, אבל בכל זאת היה טוב. חזרתי הביתה בסביבות שלוש אחרי הצהריים, ומיד כשנכנסתי אמא קראה לי וביקשה לדבר איתי.

"מוישי, ספר לי בבקשה מה קרה עם יובל? למה דיברת אליו בצורה כזו?". ממש לא ידעתי על מה אמא מדברת.

"יובל? מה קרה איתו? אני ממש לא יודע במה מדובר".

אמא סיפרה לי שאימו של יובל התקשרה בשעה 11 בבוקר, ואמרה שמאז שהוא דיבר איתי הוא שוכב במיטה בוכה ועצוב. היא

אומרת שהוא נפגע מאוד מכך שאמרתי לו שאנחנו לא צריכים אותו.

"אני אמרתי לו שאנחנו לא צריכים אותו?!", אמרתי לאמא בתמיהה וניסיתי להיזכר בתוכן השיחה שהיתה בינינו.

פתאום הבנתי מה קרה. אני אמרתי לו "נסתדר בלעדיך", והתכוונתי שהוא יכול להיות רגוע ושהוא לא הורס לנו את מה שתכננו. אבל יובל הבין שהתכוונתי לפגוע בו ולומר לו שאנחנו לא צריכים אותו ושנסתדר בלעדיו...

"אמא, אני מבין שיובל הבין אותי לא נכון. בכלל לא התכוונתי לפגוע בו, להיפך, רציתי להרגיע אותו ולומר שאנחנו נצליח להתארגן גם אם הוא לא יכול לבוא. כנראה הוא הבין אותי לא נכון".

אמא הבינה אותי. היא חשבה מעט ואמרה: "למרות זאת, אני חושבת שעלינו להרגיע אותו ולהסביר לו שהיתה כאן אי-הבנה".

"אז כדאי שאתקשר אליו?"

"אני חושבת שעדיף שאני אדבר עם אימו של יובל ואסביר לה מה קרה. רק אחרי שהיא תבין והיא תדבר איתו, גם אתה תתקשר אליו. כך הוא יקבל את הדברים ויירגע".

עצתה החכמה של אמא הועילה מאוד. אפילו לא הייתי צריך להתקשר אליו, כי הוא בעצמו עשה זאת והתקשר אליי. יובל הסביר לי שבהתחלה הוא לא הבין למה החלטתי להעליב אותו. זה מאוד פגע בו. עכשיו הוא כבר מבין אחרת את הדברים שאמרתי, והוא שמח שאנחנו חברים טובים כרגיל. המשכנו לדבר עוד כמה דקות, וסיימנו את השיחה באווירה טובה.

זהו, זה הסיפור שלי. אני חושב שמה שאפשר ללמוד מכאן הם שני דברים: מצד אחד, עלינו להיזהר מאוד בלשוננו, שלא לומר דברים בצורה שעלולה לפגוע בחברינו. ומהצד השני, אם מישהו אומר לנו דבר שנשמע לנו קצת משונה או פוגע, כדאי שנחשוב קצת וננסה להבין את דבריו, אולי בכלל הכוונה שלו היתה אחרת ממה שאנחנו מבינים.

שאלות בכרשה

1. מי היה נשיא שבט יששכר?
2. איך קראו למקום ממנו לקחו המרגלים אשכול ענבים?
3. מאיזה שבט היה כלב בן יפונה?
4. מהי המצווה האחרונה שמוזכרת בפרשה?
5. מי היו המעפילים בפרשת השבוע?
6. מה קרה לאותם המעפילים ומדוע?
7. מהי הפרשת חלה?

חידת חדגא:

משה הוסיף ליהושע אות י' לשמו. מהיכן 'הגיעה' האות הזו לפי חז"ל?

מילים מבולבלות

לפניכם תשע מילים מבולבלות (או צמדי-מילים מבולבלים)
מתוך "שביעי" של הפרשה. תוכלו למצוא את המילים הנכונות?

גמור

רשם במ

שם קש

זוכרת

מתי עשו

תציץ

פת לי

אב בנים

אך תם

חידת פולקע:

- עם ישראל בכה בלילה אחרי ששמע את דברי המרגלים.
מה קרה באותו לילה לאחר הרבה דורות?

סביב השולחן

חיימק'ה

נעמה

יונתן

טליה: אני לא מבין: למה כל המרגלים אמרו שארץ ישראל לא טובה, ורק יהושע וכלב אמרו שהיא טובה? הרי כלם היו שם וראו מה יש בארץ!

יונתן: מה הבנתי? הם היו צדיקים ולכן הם אמרו שהיא טובה.

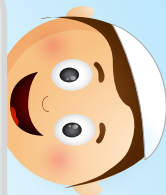
טליה: מה, בגלל שהם צדיקים אז הם רואים דברים אחרים?! אם באמת היו שם דברים לא טובים, אז גם אם יהושע וכלב צדיקים הם לא יכולים לשקר ולומר שהדברים האלה כן טובים!

נעמה: בואי ואספר לך ספור קצר, שקשור אלי. פעם הייתי למטה ברחוב, וראיתי את השכן המבוגר שלנו - זה שיש לו זקן לבן - יורד למטה עם שקית זבל, ומניח אותה ליד פחי האשפה. היתה שם שכינה אחת שאמרה: "תראו אותו, אפילו להכניס את הזבל לתוך הפח הוא אינו יכול! איזו התנהגות!". אבל אני חשבת לי לעצמי שאם השכן הזה עשה כן, בודאי יש לו סבה טובה לכך. כי אני יודעת שהוא מקש צדיק.

בני: נכון, למעמים קשמאמינים שהדבר הוא טוב, אז באמת מגלים שהוא טוב. המרגלים מראים באז במחשבה לא טובה כל כך על הארץ, ולכן הם ראו רק את הדברים שגוראו להם לא טובים. יהושע וכלב האמינו שאם ה' אומר שהארץ טובה, אז בודאי היא טובה. ולכן הם הצליחו למצוא את הדברים הטובים. אבל רגע, נעמה, מה קרה בסוף עם הזקן?

נעמה: אה, באמת לא סימתי את הספור. אני המתנתי כדי לראות מה קורה, ואז ראיתי שהזקן ממחר ללכת אחרי איש אחד שעבר ברחוב. הוא צעק לעברו: "היו נפל לך הארנק מהכיס!". אחרי שהאיש שם לב, חזר הזקן בחזרה והכניס את הזבל לתוך פח האשפה. הוא רק הניח אותו לרגע, כדי לרוץ אחרי האיש!

בני

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא

מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!